

**Затверджено Громадською радою
добročесності 14.04.2026**

**Суддя щодо якої здійснюється кваліфікаційне
оцінювання:**

Корицька Вікторія Олександрівна

(суддя Господарського суду
Миколаївської області)

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді критеріям добročесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про суддю щодо якої здійснюється кваліфікаційне оцінювання **Корицьку Вікторію Олександрівну**, Громадська рада добročесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність критеріям добročесності та професійної етики.

1. Суддя не відповідає критеріям добročесності та професійної етики за показником дотримання етичних норм і бездоганна поведінка у професійній діяльності та особистому житті (пп. 6 п. 17 Єдиних показників для оцінки добročесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Суддя відвідувала тимчасово окуповані території України без нагальної потреби, тобто за відсутності критичних та/або невідкладних життєво необхідних обставин, які неможливо усунути в інший спосіб, ніж особистою присутністю на цих територіях, попри загрозу безпеці власній, близьких осіб та національній безпеці України.

(пп. 1.5. п. 1 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям добročесності та професійної етики, Затверджених рішенням Громадської ради добročесності від 16.12.2020; індикатор 17 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недобročесність, затвердженого 09.11.2023).

Суддя двічі перетинала адміністративну межу з тимчасово окупованою Автономною Республікою Крим після початку її окупації, а саме у 2014 та 2016 роках. Відвідування, на думку ГРД, відбувалися за відсутності об'єктивно виправданих, нагальних чи невідкладних життєвих обставин, які б унеможливлювали вирішення відповідних питань без особистої присутності на такій території.

У своєму поясненні під час [співбесіди 07.09.2018](#) суддя з цього приводу зазначила: “В 2014 році була така незрозуміла так-скажемо ситуація ... з окупацією, всі ми вважали, що все залишиться...сподівались, що все повернеться в те русло як і повинно бути. У 2016 році у вересні ми теж їздили, бо одружувалась донька його (прим.- двоюрідного дядька)”.

Таким чином, суддя підтвердила факт поїздки на тимчасово окуповану територію та повідомила причини принаймні однієї такої поїздки.

Відповідно до статті 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є конституційним обов’язком громадян України.

У серпні 2014 року в кожного громадянина України, особливо представника судової влади, мало бути чітке усвідомлення цього обов’язку та розуміння, що росія розпочала воєнну агресію проти нашої держави.

В умовах збройної агресії РФ проти України, що триває, «нагальність потреби» відвідування території держави-агресора або тимчасово окупованих територій України в кожному конкретному випадку має оцінюватися з огляду на прогнозовані ризики та загрози насамперед безпосередньо життю і здоров’ю особи (судді / кандидата), а також державній безпеці та національним інтересам України у разі затримання такої особи, її вербування тощо.

Громадяни України, які відвідували тимчасово окуповані території України та/або територію російської федерації, підлягали обов’язковим «фільтраційним заходам» спецслужб держави-агресора. Також попередньо проводиться опитування щодо готовності до конфіденційної співпраці. Головне управління розвідки Міністерства оборони України наголошує, що представники органів державної влади (зокрема судової), зважаючи на специфіку їхньої діяльності та доступ до чутливої інформації, а також особи, з якими вони спілкуються чи перебувають у родинних і дружніх стосунках, становлять особливий інтерес для спецслужб держави-агресора.

Отже, перебування вказаних осіб на тимчасово окупованих територіях України та/або території РФ з високою ймовірністю може створити ризики виникнення загроз їхньому життю та здоров’ю, здійснення підходів і вербувальних пропозицій з боку спецслужб держави-агресора під різними приводами, у тому числі з використанням засобів впливу у вигляді шантажу.

Нагальна потреба відвідування тимчасово окупованих територій та/чи території держави-агресора — виключна ситуація/життєва необхідність, коли особа має вагомі причини для перебування в цих регіонах, незважаючи на загрозу власній безпеці, близьким особам та національній безпеці України. Вказану потребу неможливо задовольнити в інший спосіб, без особистого відвідування цих територій.

Згідно з Конституцією та законами України суддя має особливий (спеціальний) правовий статус, який характеризується наявністю певних вимог, обмежень щодо зайняття цієї посади та гарантій його діяльності. Унормовані на сьогодні такі вимоги і обмеження стосуються переважно корупційної складової та умовних етичних принципів, але не

враховують реальних і прогнозованих чинників вербувальної уразливості діючих суддів і кандидатів на посаду судді, а також національної самосвідомості та громадянської позиції.

Водночас, виходячи з виявлених форм і методів діяльності спецслужб російської федерації, можливо стверджувати, що ризики вербування спецслужбами держави-агресора громадян України, насамперед із так званої категорії ризику, які відвідували або відвідують тимчасово окуповані території України, територію держави-агресора або її сателітів, є об'єктивно реальними.

Попри відсутність прямої заборони закону на відвідування окупованих територій, Громадська рада доброчесності погоджується з позицією Головного управління з протидії системним загрозам управління державою Департаменту захисту національної державності СБУ про те, що в умовах збройної агресії РФ проти України будь-яка так звана "нагальність потреби" такого виїзду неспівставна з прогнозованими ризиками і загрозами, насамперед безпосередньо життю і здоров'ю особи (судді/кандидата), а також державній безпеці та національним інтересам України у разі затримання такої особи, її вербування тощо.

У Висновку № 3 Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо принципів та правил, які регулюють професійну поведінку суддів, зокрема питання етики, несумісної поведінки та безсторонності, визначено стандарти безсторонності та позасудової поведінки суддів, до яких повинні прагнути держави-члени.

Відповідно до пункту 27 указанного висновку судді не повинні бути ізольовані від суспільства, в якому вони живуть, оскільки судова система може тільки тоді функціонувати належним чином, коли судді не втрачають відчуття реальності.

Суддя має усвідомлювати ризики відвідування окупованої російською федерацією частини України без нагальної потреби; як це може сприйнятися суспільством та негативно вплинути на авторитет судової влади та влади України загалом, коли носій такої влади добровільно за власною ініціативою їде на окуповану територію, фактично легітимізуючи та визнаючи законність перебування там окупаційних військ і окупаційної адміністрації, оскільки безсумнівно при перетині адміністративної межі Автономної Республіки Крим суддя спілкувалась з російськими «прикордонниками» та «митниками», виконувала їх накази та вимоги, надавала для перевірки документи, що посвідчують її особу та право в'їзду до Криму, а також свої речі для митного огляду та оформлення.

Подібні поїздки без нагальної необхідності, по-перше, створювали ризики для незалежності судді й наражали її на ризик опинитись під впливом спецслужб країни-агресора, по-друге, демонстрували зневажливе ставлення з боку сім'ї судді до громадянського консенсусу щодо публічного осуду агресивних дій РФ і дотримання негласного принципу утримання від поїздок на територію країни-агресора.

Неодноразові добровільні поїздки судді на окуповану територію без нагальної потреби свідчать лише про відсутність чіткої громадянської позиції судді щодо окупації російською федерацією частини України. Суддя у своїй професійній діяльності та особистому житті повинен керуватися не лише законами, а й внутрішніми переконаннями та сумлінням.

З огляду на викладені обставини та встановлені факти, поведінка судді, пов'язана з її неодноразовими, не викликаними жодними нагальними чи невідворотними потребами в поїздках до тимчасово окупованого росією Криму, нерозуміння негативних наслідків, які виникають у суспільстві через такі поїздки представника української влади, на переконання ГРД, свідчать про недодержання суддею вимог професійної етики та підірив авторитету судової та влади України загалом.

Громадська рада доброчесності висловлює обґрунтований сумнів, що у судді не було альтернативи відвідуванню окупованих територій, що стало підставою для висновку про її невідповідність критеріям доброчесності та професійної етики.

2. Суддя не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики за показниками **непідкупність** та **неупередженість** (*пп. 2 п. 20, пп. 3, 5 п. 16 Єдиних показників для оцінки доброчесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24*).

Суддя допускала позапроцесуальні відносини з учасниками процесу або пов'язаними з ними особами, які могли вплинути або створити враження можливого впливу на результати розгляду цих справ, не виконувала обов'язки безсторонньо та не утрималася від поведінки, що у звичайної розсудливої людини може викликати сумнів щодо її неупередженості. Суддя не вживала визначених законодавством, Кодексом суддівської етики заходів щодо врегулювання чи недопущення конфлікту інтересів та обставин, що можуть поставити під сумнів її неупередженість.

(*пп. 2.3. п. 2, п. 3.3., 3.9. п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затверджених рішенням громадської ради доброчесності 16.12.2020; індикатор 7 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недоброчесність, затвердженого 09.11.2023*).

Суддя могла ухвалювати судові рішення у справах, де стороною виступали її близькі родичі, а саме чоловік та свекруха.

У справі № [295/19112/14-ц](#) позивач звернувся до суду з вимогою про стягнення з відповідача грошових коштів у розмірі 9 000 доларів США, посиляючись на розписку від 01.06.2012 року, відповідно до якої відповідач зобов'язувався повернути борг до 01.01.2013 року.

Позивачем у справі зазначено особу як “ ” або “ ”. При цьому матеріали справи, доступні ГРД, містять різні варіанти написання прізвища позивача: у позовній заяві — “ ”,

тоді як у копіях паспортних документів — “ ”.

Водночас встановлено, що чоловіком судді на той момент був , року народження.

За результатами розгляду справи судом ухвалено рішення на користь позивача.

При цьому під час співбесіди 07.09.2018 суддя намагалася пояснити, що позивач є лише особою з майже ідентичними прізвищем, ім'ям та по батькові, різниця у одній букві прізвища, також присутня різниця у одній цифрі ідентифікаційного коду. При цьому ВККС зазначила, що код співпадає.

Із зазначеною справою пов'язане звернення відповідача до Територіального управління ДБР у м. Миколаєві щодо можливого постановлення суддею рішення на підставі підробленої розписки, а також порушення вимог законодавства у частині запобігання конфлікту інтересів.

У межах кваліфікаційного оцінювання ВККС у лютому 2026 року звернулася із запитом до ДМС та ДПС України з метою перевірки відомостей про , зокрема щодо відповідності зазначеного ідентифікаційного номеру, документу, що посвідчує особу.

За інформацією ДПС України, вказаний податковий номер не є реєстраційним номером облікової картки платника податків.

ДМС повідомила, що паспорт із зазначеним номером оформлено на іншу особу з відмінними персональними даними, а відомості про оформлення паспорта на особу з такими даними відсутні.

Наведене може свідчити про використання у справі недостовірних або підроблених ідентифікаційних даних позивача, а також про наявність потенційного конфлікту інтересів, який не був належним чином врегульований суддею.

У розпорядженні ГРД відсутні дані щодо результатів розгляду ДБР заяви та, відповідно, можливої співучасті судді у вчиненні кримінального правопорушення.

Крім того, у провадженні судді перебувала справа № [295/15465/14-ц](#) про встановлення факту, що має юридичне значення, де заявником виступала , яка могла бути **свекрухою судді** (на той момент). Під час співбесіди суддя зазначила, що свекруха працювала архітектором, а суть справи полягала у встановленні факту належності, виданого 30.06.1982 р. Одеським інженерно-будівельним інститутом диплома, відповідно до якого заявнику присвоєно кваліфікацію інженера-будівельника. За результатами розгляду справи було ухвалено рішення на користь заявника.

Слід зазначити, що відповідно до наявних у розпорядженні ГРД даних вбачається істотний збіг ідентифікаційних даних заявниці із даними свекрухи судді, зокрема у частині дати народження, імені та по батькові; відмінність полягає лише в одній літері у прізвищі — (и/і), що може пояснюватися типовими розбіжностями транслітерації або технічними помилками при відтворенні даних із документів, оформлених до набуття Україною незалежності.

Зазначені обставини об'єктивно можуть свідчити про наявність близьких родинних зв'язків між суддею та заявницею та, відповідно, викликають обґрунтовані сумніви щодо дотримання суддею вимог неупередженості та уникнення конфлікту інтересів, зокрема з огляду на повний збіг дати народження заявниці та свекрухи судді.

У справі № [295/5989/15-ц](#) Позивачка звернулася до суду із позовною заявою, в якій просила визнати договір нікчемним та повернути грошові кошти. Позивачкою була , яка, за наявною інформацією, могла бути матір'ю судді.

Таким чином, наведена сукупність обставин свідчить про можливе системне недотримання суддею обов'язку щодо запобігання конфлікту інтересів, що могло вплинути на об'єктивність та неупередженість здійснення правосуддя, а також можливої (у разі доведення) співучасті в підробленні документів.

Відповідно до ст. 1 Кодексу суддівської етики суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду. За статтею 2 Кодексу суддівської етики суддя має уникати конфлікту інтересів, проявляти стійкість до будь-якого тиску або втручання у діяльність, пов'язану зі здійсненням правосуддя, та бути незалежним у процесі прийняття рішень. Натомість такими вимогами було повністю знехтувано.

У п. 49, 50 Висновку Консультативної ради європейських суддів № 3 зазначено, що судді у своїй діяльності повинні завжди обирати такий підхід, який є безстороннім та виглядає таким ззовні, не допускаючи видимої упередженості, з рівноправним ставленням до сторін, підтримуючи баланс між сторонами та забезпечуючи чесний розгляд для кожної зі сторін.

Приймаючи присягу, суддя бере на себе зобов'язання безсторонньо, неупереджено та незалежно здійснювати правосуддя. Незалежність суддів є прерогативою чи привілеєм, що надається не на користь власних інтересів суддів, а на користь забезпечення верховенства закону та в інтересах тих осіб, що покладають надію на правосуддя (Висновок № 1 (2001) КРЕС про стандарти незалежності судових органів та незмінюваність суддів).

Статтею 15 Кодексу суддівської етики передбачено, що неупереджений розгляд справ є основним обов'язком судді. Суддя має право заявити самовідвід у випадках, передбачених процесуальним законодавством, у разі наявності упередженості щодо одного з учасників процесу, а також у випадку, якщо судді з його власних джерел стали відомі докази чи факти, які можуть вплинути на результат розгляду справи. Суддя не повинен зловживати правом на самовідвід. Суддя заявляє самовідвід від участі в розгляді справи у разі неможливості ухвалення ним об'єктивного рішення у справі.

Об'єктивність судді є необхідною умовою для належного виконання ним своїх обов'язків, вона проявляється не тільки у змісті винесеного рішення, а в усіх процесуальних діях, що супроводжують його прийняття (пункти 1.2, 2.1 Бангалорських принципів поведінки суддів від 19 травня 2006 року, схвалених Резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН від 27 липня 2006 року № 2006/23).

Закон не покладає на суддю обов'язку переконувати у своїй неупередженості. Суддя (суд) своєю процесуальною та позапроцесуальною поведінкою має таку неупередженість та безсторонність транслювати, демонструючи презумпцію неупередженості судді. Якщо у судді існують реальні факти для самовідводу, які впливатимуть на його безсторонність, суддя має вказати про це у поданій заяві (процесуальному рішенні).

Зважаючи на викладене, суддя не відповідає такому критерію, як чесність та непідкупність, оскільки суддя імовірно не повідомила про наявність конфлікту інтересів та (або) не вжила інших заходів для його запобігання, зокрема не скористалася правом на самовідвід.

3. Суддя не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики за показниками законності джерел походження прав на об'єкти цивільних прав та відповідність рівня життя задекларованим доходам (пп. 2 п. 21, пп. 3 п. 22 Єдиних показників для оцінки доброчесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Вартість об'єкта цивільних прав, набутого членами сім'ї судді, не відповідає розміру їхніх доходів, отриманих із законних джерел у періоди, що передують набуттю відповідних об'єктів цивільних прав. Суддя здійснювала витрати, розмір яких не відповідає її рівню життя, задекларованим доходам.

(пп. 4.9., 4.10. п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затверджених рішенням Громадської ради доброчесності 16.12.2020; індикатори 1, 2 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недоброчесність, затвердженого 09.11.2023).

У 2021 році (дата вчинення правочину — 14.06.2021) діти судді — дочка та син — набули у спільну власність квартиру в місті Одеса загальною площею 83,9 м². Вартість квартири на момент набуття права власності становила 900 000 грн.

Водночас відсутня інформація щодо джерел походження коштів для здійснення такого придбання, оскільки задекларовані заощадження станом на кінець 2020 та 2021 років не відображають суттєвого зменшення активів або інших змін, які б свідчили про використання відповідних коштів.

Додаток: витяг із декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (далі — майнова декларація) за 2020 рік

Додаток: витяг із майнової декларації за 2021 рік

Навіть з урахуванням отриманого суддею доходу від відчуження рухомого майна (190 000 грн) та нерухомого майна (632 625 грн), заощадження, навпаки, зросли на 17 300 євро та 1000 доларів, що приблизно відповідає сумі отриманих коштів від продажу та відповідно не узгоджується з одночасним здійсненням витрат на придбання квартири.

Додаток: витяг із майнової декларації за 2021 рік

Безумовно, ГРД враховує, що суддя виступала у правочині як законний представник дітей, однак це не усуває обов'язку встановлення джерел походження коштів, використаних для придбання майна. Водночас станом на момент оцінювання відсутні будь-які підтверджені дані щодо такого походження.

Окреме занепокоєння викликає також вартість квартири в місті Одеса з огляду на її площу, яка може свідчити про невідповідність задекларованої ціни ринковим показникам.

Додатково надаємо Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію, яка сама по собі не стала підставою для висновку, але потребує пояснення.

1. У декларації доброчесності судді за 2024 рік у графі «Мені не відомо, чи відвідували члени моєї сім'ї територію Російської Федерації та/або тимчасово окуповану Російською Федерацією територію України» суддя зазначив відповідь «не підтверджую». Водночас у попередніх деклараціях за аналогічним пунктом суддя зазначала «підтверджую».

Така зміна позиції потребує додаткового з'ясування щодо її обґрунтованості та узгодженості з фактичними обставинами.

При цьому слід враховувати, що обставини перебування осіб на тимчасово окупованих територіях, а також рішення і дії членів сім'ї судді самі по собі не можуть бути підставою для оцінки доброчесності судді.

2. Суддя, ймовірно, безпідставно допустила розбіжності у відомостях, поданих у майнових деклараціях за ті самі періоди, а саме:

- у паперовій майновій декларації за 2015 рік зазначено автомобіль Honda CR-V, 2007 року випуску, однак в електронній декларації цей транспортний засіб відсутній. Водночас у розділі 14 електронної майнової декларації суддя вказує видатки на придбання автомобіля, що може свідчити про неповне відображення майна або його відчуження без належного відображення.

- у паперовій майновій декларації зазначено грошові кошти, розміщені у ПАТ «Дельта Банк»: у судді — 182 660 гривень, у її чоловіка — 182 755 гривень. Натомість в електронній декларації відображено лише готівкові заощадження у розмірі 19 350 доларів США без згадки про раніше задекларовані гривневі вклади.

- в електронній майновій декларації також зазначено дохід у вигляді кредиту від ПАТ КБ «ПриватБанк». Зокрема, суддя Корицька Вікторія Олександрівна вказує кредит у розмірі 17 000 гривень, а її чоловік, — кредит у розмірі 1 000 гривень. Обидва зобов'язання визначені як такі, що перебувають у спільній власності подружжя. Водночас у паперовій декларації такі доходи взагалі не відображені.

Крім того, у декларації за 2018 рік у розділі «Видатки та правочини суб'єкта декларування» зазначено правочин, пов'язаний із поділом майна подружжя. Предметом такого правочину визначено рухоме майно, а сума видатку становить 279 500 гривень (країна здійснення — Україна). Водночас у попередніх деклараціях відсутня інформація про наявність у суб'єкта декларування або членів її сім'ї рухомого майна, що могло б бути предметом поділу.

Вказані обставини, на переконання Громадської ради доброчесності, потребують додаткових пояснень з боку Кандидатки та мають бути досліджені Вищоб кваліфікаційною комісією суддів України при її співбесіді.

Додатки:

1. Звернення у межах забезпечення права на відповідь.

Елеонора Ємець

Координатор Громадської ради доброчесності

(підписано електронним цифровим підписом)

ПРОТОКОЛ
електронного голосування

(є невід'ємною складовою висновку)

14.04.2026 року Громадська рада доброчесності затвердила висновок 14-ма голосами.
У голосуванні взяли участь 14 членів:

1. Батурин Олег
2. Бумба Орест
3. Горбань Марія
4. Веретільник Ольга
5. Ільницька Світлана
6. Ємець Елеонора
7. Зелінський Антон
8. Красненко Марія
9. Кривонос Сергій
10. Михалевич Оксана
11. Нагалка Ярослав
12. Олещенко Юлія
13. Тузов Дмитро
14. Панченко Артем

Елеонора Ємець

Координатор Громадської ради доброчесності
(підписано електронним цифровим підписом)